

Ahoj, kamarádi!

Právě držíte v rukou první číslo našeho nového časopisu Ompuse, který píšeme a vydáváme pouze pro Vás. Doufám, že se Vám bude líbit, že se při jeho čtení pobavíte a třeba se i něco zajímavého dozvíte. A třeba některé z Vás i inspiruje k tomu, že vydáte nějaký svůj podobný časopis a pošlete ho na oplátku nám, abychom se zase dozvěděli něco nového o Vás. A co tu všechno najdete? Pravidelně by se tu měly objevovat informace o letošním táboře, povídání o jednotlivých vedoucích a jiných osobnostech táborového dění, neměla by chybět ani stránka věnovaná pouze zábavě - vtipy, křížovky - a spousta dalších (jak pevně doufáme) zajímavých věcí.

Ptáte se, kdo to všechno připravuje? To je jednoduché. Během roku se pravidelně každou druhou středu scházíme, hrajeme různé hry a podobně. Někoho tak napadlo začít s vydáváním časopisu, a jestli se nám to povedlo nebo ne, můžete posoudit sami.

-mak-

Campamento '99

Campamento '99 je občanské sdružení, které vzniklo 4. května 1999 za účelem efektivnější organizace tábora v Dolejším Těšově. Takzvané *právnícké osoby*, jako například firmy nebo právě občanská sdružení, mohou totiž smlouvy (například o pronájmu tábořiště) uzavírat snáze než *osoby fyzické*, tedy obyčejní lidé. Od té doby připravuje Campamento každý rok letní tábor, v současné době zároveň pořádá schůzky pro děti, dramatický kroužek a výtvarný kroužek. Mezi členy Campamenta '99 je velká část táborových vedoucích, praktikantů a členů buchkomanda (protioddílu).

Pokud Vás toto občanské sdružení začalo blíže zajímat, přečtěte si článek o valné hromadě, která proběhla 15. ledna.

-kou-

Informace o táboře

Informace jsou zatím jen velmi strohé, protože, jak určitě všichni víte, termín je ještě poněkud vzdálený, ale co už možná nevíte, je přesně určený i s místem, které většina z vás dobře zná, takže pro vás nebude těžké uhodnout, kam se letos pojedete. Úplně základní věci,

jako že tábor se určitě konat bude (tedy vlastně skoro určitě, protože člověk nikdy neví) a že bude v první polovině prázdnin, je snad zbytečné zdůrazňovat. Konkrétně je datum stanoveno na 10.7.-24.7. 2004 a tábořištěm je po loňském úspěchu opět Komáří louka. Novinkou je, že letošní hra bude nejen na

základech fantasy, ale měla by se také nějak dotýkat reálné historie. Hlavními organizátory a vůdci hry jsou Viktor Plch a Tomáš Pulkrábek a jejich pravou rukou přirozeně Káča Koronthályová. Předpokládá se, že budou proti sobě soupeřit 4 velké oddíly a 2 malé. Všechna práva na změnu jsou vyhrazena. Něco víc se asi dozvíte příště, ale popravdě nevím, co by to mohlo být, takže jenom doufám, že se všichni zúčastníte, a pokud možno ne sami.

MARY

Komáří louka

Milí čtenáři, rád bych Vám přiblížil místo, kam pojedeme na letošní tábor, který, jak jistě víte, se uskuteční od 10. do 24. července. To místo se nazývá Komáří louka. Tato krásná a okolním světem nedotčená louka se rozkládá u rybníka Holub, blízko vesnice Nová Olešná. Louka se rozkládá na krásném území mezi stromy, kde je vybudován tábor, který tvoří krásné dřevěné stavení, stany, hřiště, strážní věž, lanovka, překážková dráha, ohniště, lanovka, maringotka a samozřejmě úžasný rybník Holub.

Trocha historie:

Louka byla objevena známým zálesákem Rostislavem Zabloudilem 27. března roku 1967, kdy se vydal se svou kamarádkou

Evou hledat místo pro nový tábor. Po třech dnech se dostali do jižních Čech, když náhle objevili jednu vymletou cestičku, která je vtáhla do temného lesa. Najednou jeli po hrázi velkého rybníka úplně ponořeného do lesního stínu. Zastavili a pokračovali dál po svých. Když se prodrali hustým lesem, našli to místo, které hledali, a na první pohled je uchvátilo. Dalších 33 let místo budovali, až vypadá tak, jak dnes vypadá. Zažívali různá dobrodružství, která si můžete předčíst v **Kronice Komáří louky**. Tuto knihu zvláště doporučuji a zájemcům ji mohu zapůjčit.

Mně osobně Komárka (Komáří louka) také velmi učarovala a těším se, až se na ní opět vrátím. Doufám, že Vám stačí tento popis této významné louky a těším se až se tam znovu brzy uvidíme.

-vok-

Valná hromada občanského sdružení Campamento '99

Valná hromada se sešla ve čtvrtek **15. ledna 2004** v počtu 19 členů. Docela vážně se uvažovalo o **přechodu od** farnosti sv. **Jiljí** někam jinam, proč, to jsem nepochopila, ale byly navrženy farnosti sv. Václav, sv. Ludmila, sv. Prokop a Týnský chrám. Zároveň byl ustanoven nový typ členství „**člen junior**“ pro všechny ve věku 15-18. Roční poplatek byl stanoven pro členy 500,- Kč a pro členy juniory 200,- Kč. Proběhly také volby do jednotlivých orgánů sdružení. Do **výboru sdružení** byli zvoleni Myška, Líza, Lukáš, Bohouš, Martin Koumák a Káča Koro. **Předsedou sdružení** se stal Hofík a **hospodářem sdružení** Luďa (mimoходом, tohle je úplně nová funkce). Dalším bodem programu byly akce a schůzky, které už proběhly a hlavně, které se ještě chystají, letošní tábor a webové stránky, přičemž se dostalo ocenění a díky těm, kteří tyto akce připravují.

MARY

Jméno: Ondřej Kozlovský

Přezdívka: Řepa

Věk: 15 let

Bydliště: Řepy, Španielova 1285

Nejoblíbenější zpěvák: Daniel Landa

Nejoblíbenější Landova písnička: Vlkodlaci

První slovo: „děda“

Rozhovor:

H: Co tě na Campamentu (*občanské sdružení, které pořádá naše tábory*) nejvíce zaujalo?

Ř: Asi to, že tam jsou příjemní lidé a správní týpci.

H: Řekni, na co by jsi v životě nechtěl zapomenout?

Ř: Asi bys chtěl slyšet, že na Campamento, vid' ? - ale asi to bude ono.

H: Kdo je tvůj nejlepší kamarád?

Ř: Ono se to moc dobře nedá dělit, ale s Juliánem se vidíme nejčastěji.

H: Ty rád jezdíš na bruslích, že ano?

Ř: Jo, to máš teda pravdu, protože brusle jsou skvělé.

H: A co twiny (*velice krátké lyže*), líbilo se ti na nich?

Julián

Ř: To rozhodně. Takových blbostí na nich můžeš dělat, že je to až neuvěřitelné.

H: A co škola?

Ř: To je dost v háji. Pořád bych někde lítal a učení, to mě moc nebere, ale vysvědčení bylo dobré.

H: Jak dobré?

Ř: Vyznamenání s odřenýma šlahounama.

Co si myslí jeho kamarádi?

☞ Celkem fajn, ale občas má dost „zajímavé“ (tj. ztřeštěné) nápady. ☞

☞ Je s ním sranda. Jednou odbouchl vlastní záchod petardou. ☞

☞ Je to týpek, který se nestydí povídat si s cizími lidmi v okolí. ☞

☞ Je to takovej „vtipálek“. ☞

-hon-

Pololetky na lyžích

Abychom oslavili konec prvního pololetí ve škole a zároveň načerpali síly do pololetí druhého, společně jsme se vydali na rekreačně - sportovní prodloužený víkend.

Jelo se na faru do Jablonce nad Jizerou, což je takové městečko v Krkonoších. Z dospělých jela Jitka s Ondřejem, kterým jsme pomáhali já, Ondra, Matěj, Kuba, Lenka, Maruška a Řepa, z mladších dětí pak Míša, Julián, Kalinovi a Blažkovi.

Sešli jsme se v 15:15 na Černém Mostě. Přes jisté obtíže s nalezením správného stanoviště jsme se shromáždili včas, takže ihned po přistavení autobusu začala oblíbená bitva, která rozhodne o tom, kdo si dá batoh dolů do prostoru k tomu určeném, který je ale tak zoufale malý, že se do něj nevejde skoro nic, a kdo si ho potáhne nahoru. V této bitvě jsme obstáli a obsadili svá sedadla. Jako obvykle u tohoto druhu spojů jsme vyrazili s několikaminutovým zpožděním. Každý si brzy našel způsob trávení volného času při jízdě, takže cesta nám vesele ubíhala.

Poté, co jsme vystoupili, vydali jsme se husím pochodem po místní hlavní tepně k faře (což bylo do kopce, samozřejmě). Fara se ukázala jako vynikající ubytovací prostor. Jedinou vadou na kráse byl fakt, že přízemí zrovna procházelo rekonstrukcí, tudíž zde nefungovalo osvětlení. Ale nahoře byla velká, na tři části přehraditelná místnost se vším, co jsme potřebovali: s kamny, sporákem, dřezem, troubou a velkým stolem na hraní mafiánů. Rozhodli jsme, kde bude kdo spát, připravili si program a suroviny k jídlu na zítřek a pomalu byl čas jít na kutě.

Druhý den ráno jsme se nejprve bavili buzením Ondřeje, a když se nám to podařilo, nasnídali jsme se a vydali se lyžovat, ať už na sjezdovku nebo na běžky. Obě skupiny si prožily mnoho legrace. Sjezdaři se bavili Juliánem, který se učil jezdit na snowboardu, a běžkaři si užili obvyklou zábavu s hledáním cesty a sjížděním sjezdovky ke konci dne. Dole pod sjezdovkou jsme celý den já s Ondřejem zajišťovali pití a svačinu. Když už byli všichni promočení a unavení, vrátili jsem se na faru, navečeřili se a hráli různé oblíbené

hry - mafiány, podlézání provazu, boj o židli a podobně. Nakonec jsme opět připravili suroviny na příští den k jídlu a šli spát.

Sobota se od pátku příliš nelišila. Zase jsme budili Ondřeje, nasnídali se a vyrazili na lyže. Na sjezdovce ovšem zrovna probíhal

světový pohár ve skibobu, takže se bylo rozhodně na co dívat. Juliánovy pády z boardu se na žebříčku atraktivnosti posunuly až na druhé místo. Pohled na skibobaře byl báječný, zejména na ty, kteří se nedokázali pořádně vyhnout slalomovým tyčím. Jeden ze závodníků dokonce tuto tyč zlomil,

což jsme kvitovali s obzvláštním potěšením.

Odpoledne jsme se vrátili na faru, navečeřili se a poté se Ondřej vytasil s novou hrou: rozdělili jsme se do dvojic a pak byly každému svázaný ruce tak, aby provaz svíral s provazem spojujícím ruce jeho společníka úhel 90°. Úkol: dostat se z této pozice. Po mnoha pokusech o různé akrobatické variace a několika strangulačních rýhách na krku přišli všichni na figl, kterým se lze vysvobodit.

Neděli jsme zahájili mší svatou. Tedy, vlastně ne. Nejprve jsme vzbudili Ondřeje, pak se najedli a vyšli před faru, kde nás čekal pan farář, který po nás začal házet sněhové koule. To jsem si nedali líbit a brzy všichni připomínali sněhuláky či cokoliv jiného, co je hodně sněhové, rozhodně však ne věřící na cestě do kostela.

Po skončení bohoslužby jsme se rychle přesunuli zpět do tepla fary a pomalu se začali připravovat k odjezdu, což v první fázi znamenalo zlikvidovat všechny dosud nezlikvidované potraviny. Nacpaní k prasknutí jsme se pak přesunuli do druhé fáze, balení věcí, a nakonec přikročili k fázi číslo tři, generálnímu úklidu všech používaných prostor. Pak jsme se již vydali na cestu na nádraží, protože bylo rozhodnuto, že se zpátky pojedou vlakem. Většina to přivítala s nadšením, jen někteří chroničtí anti-železničáři bručeli a prorokovali nám stání v chodbičce po celou dobu jízdy, zmeškání přípojů a jiné libůstky. Jejich pesimismus ale neměl opodstatnění.

Hned první vlak, kterým jsme jeli, se sice v Jilemnici na čtvrt hodiny zastavil, čehož zmínění reptalové využili k další kritice, nedbajíce mého uklidňování, že vše je v pořádku a propočítané grafikem. Na jejich narážky o nesmyslnosti takového grafikonu jsem už raději nereagoval. Jenže pravdu jsem měl samozřejmě já, protože na přípoj v

Martinicích jsme čekali přesně danou dobu, a tudíž nebyl důvod k obavám. Ale kritické hlasy nepřestaly. Po zhlédnutí interiéru druhého osobáku se mi snažily vsugerovat, že určitě nejsme ve druhé vozové třídě, ale v první, kde nám neplatí sleva pro skupiny. Cestou do Chlumce, místa druhého přestupu, jsme sice nabrali menší zpoždění, jenže rychlík do Prahy na nás samozřejmě počkal (aby ne, když mu to přikazuje grafik). Dokonce ani tento rychlík nebyl tak nacpaný, jak někteří prorokovali, takže nakonec jsme si v chodbičce nechali jenom věci a různě se posadili do kupať. O poměrně krátkou dobu později jsme již vystupovali na Hlavním nádraží.

-mak-

Oznámení

Pozor! Pozor! Káča Koronthályová a Tomáš Pulkrábek budou mít svatbu! Na letošním táboře už budou svoji. Tak ať jim to vydrží!

JK

KALENDARIUM

... aneb abyste věděli, kdy můžete komu alespoň na dálku popřát k narozeninám:

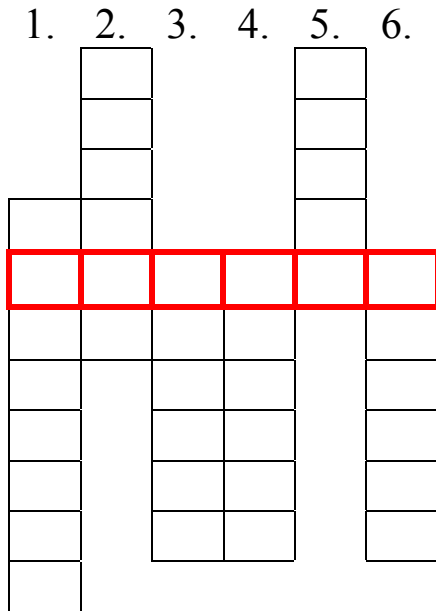
- 2.1. - R. Bílá, M. Černý
- 11.1. - Nikol Fryšová
- 18.1. - Zlata Bílá
- 28.2. - Soňa Kuhejdová
- 4.3. - Matyáš Hopp, Kuba Vokurka
- 25.3. - Honza Kalina
- 31.3. - Marek Kozlovský

-end-

Tohle je stránka zábavy, drazí čtenáři, bylo by od Vás moc pěkné, kdybyste se dobře bavili.

Doplňovačka:

V tajence je název jedné země v západní Evropě.

1. podobný lanu
2. jiný název pro matku Marii
3. z materiálu holínek
4. dělat pomocí Řepovy oblíbené části rostlin
5. pátý pád od slova, označujícího panovníka
6. starý svět

Vtipy:

Velitel roty se ptá vojáka, jaká byla noční služba.

„Nic zvláštního se nestalo, jen se zlomila lopata.“

„A co jste dělal s lopatou?“

„Zahrabával jsem služebního psa.“

„A co se mu stalo?“

„Přejel ho požární vůz.“

„A co tu dělalo požární auto?“

„Víte, shořel nám sklad munice.“

„A proč jste mi to neřekl dřív?“

„Protože jsem nechtěl, abyste se zastřelil jako kapitán.“

„Kolik let je vám, obžalovaný?“

„Bude mi čtyřicet.“

„Ale kdepak, nebude!“ zasměje se soudce.

Phil se několik týdnů necítí dobře a nakonec zajde k lékaři.

„Mám pro vás špatnou zprávu, moc dlouho už tu nebudete.“

„A kolik mi zbývá?“ ptá se zděšený Phil.

„Deset.“

„Deset čeho? Měsíců? Dnů?“

Doktor ho přeruší: „Devět.“

-mat-, -daš-